

Азъ не губяхъ врѣме и, безъ да имъ отговарямъ на въпроситѣ: „кога дойде, гдѣ се спрѣ, и защо си въ парадна форма“ запитахъ ги, явявали ли сж се на началството?

— На кое началство? ме запитаха тѣ въ недоумѣние.

Оказа се, че тѣ не само не бѣха се явявали, но и прѣдписаніе за това не бѣха получвали: тѣ се числяха въ други полкъ. Тогава азъ имъ разказахъ за назначението ми въ пѣшия конвой, за явяванието ми на подполковникъ Калитина и генералъ Столѣтова и за формируваніето на пѣшия конвой отъ български доброволци. — Радостта на другаритѣ ми бѣше безмѣрна. Поручикъ Филовъ не се сдържа отъ да не удари по масата и да извика: „живѣемъ“! — Той си имаше тая привичка, съ която изражаваше избитъка на радостнитѣ си чувства. Въ това врѣме при насъ дойде поручикъ Мавродиновъ.

— „Винъ патронъ“! скомандува поручикъ Филовъ съ веселъ смѣхъ, като потупа по рамото поручика.

— Лесно е да се смѣешъ, но и ти да бѣше на мое мѣсто навѣрно щѣше да изгърмишъ, като чуеше командата, отговори Мавродиновъ сконфузено.

Работата се състояла въ това: поручикъ Мавродиновъ, назначенъ началникъ на почетния караулъ при особата на Негово Императорско Височество, билъ поканенъ на общата трапеза — на обѣдъ. Когато обѣда се свършилъ, Негово Императорско Височество скомандувалъ съ високъ гласъ: „винъ патронъ“! Всичкитѣ офицери по командата бръкнали изведнѣжъ въ джебовеѣ си. Поручикъ Мавродиновъ, като чулъ командата и видѣлъ, че всичкитѣ офицери я изпълняватъ, безъ да забѣлѣжи, че офицеритѣ изваждатъ отъ джебовеѣ си портсигаритѣ си, извадилъ револвера отъ кобура си и го взелъ на изготовка, и само когато сѣдѣвшия до него офицеръ му пошепналъ на ухото, той скрилъ револвера. Това обстоятелство, впрочемъ, не избѣгнало отъ прозорливия погледъ на княза.

Бѣше срѣдъ нощъ, когато азъ се завърнахъ на квартирати си, Поручикъ Иваницки още не спѣше и чакаше моето идване. Той много се зарадва, за гдѣто се върнахъ пакъ въ града, а още повече за моето назначение въ пѣшия конвой. Слѣдъ като си поприказахме за новитѣ впечатления и прѣдстоящата война, азъ отидохъ въ стаята да си легна, понеже на другия день трѣбваше да стана рано. Моя денщикъ Лилитка бѣше ми вече наредилъ стаята, а цѣлата на-